

Elisabeth Forest
alias Rose Woods

Légy az enyém

Greenshire-i szerelmek 1.

regény

Első fejezet

Valamikor az 1820-as évek végén:

Reenshire a szigetország legbájosabb vidéke, ebben mindenki egyetért, még azok is, akik megrogzotten ragaszkodnak a város minden kényelméhez és nyüzsgő izgalmához. Meglepően pezsgő társasági élet zajlik itt vidéken. A báli szezon ideje alatt persze mindenki a fővárosban tartózkodik, de nyáron, az előkelő társaság tagjai előszeretettel tesznek eleget Lord és Lady Outridge menetrendszerinti meghívásainak, melyek évről évre egyre nagyobb megtiszteltetésnek számítanak. A lord és a lady örömmel bocsájtja otthonát nyaranta akár több hétre is a szórakozni vágyó urak és hölgyek rendelkezésére. A vendégek pedig csak jönnek és jönnek, az óriási ház minden szobája gazdára lel ilyenkor, a körülötte elterülő pompás park pedig megtelik sétáló kisasszonyokkal és fiatalurakkal, mindenfelől nevetés és beszélgetés hangjai hallatszanak, az esték zenétől, pohárcsilingeléstől, a szórakozó társaságot ellátó szolgák folyamatos jövés-menésétől hangosak. Pont úgy, mint ma.

Amelia Devereux, Outridge hatodik grófjának egyetlen lánya, a kivilágított bálterem egyik homályosabb, viszonylag csendes sarkában állt, megbújva édesanyja csodaszép virágokat nevelő, meglepően jó rejtkehelynek tűnő cserepes növénye mögött. Itt viszonylagos nyugalomban lehetett, rejtve a kíváncsi szemek elől, miközben ő maga mindent látott, a két Mrs. Devenport jóvoltából pedig – akik a fal mellett sorakozó kényelmes karosszékek közül foglaltak el kettőt – mindent hallott is.

Pillantása az idős hölgyek felé tévedt. Sógornők voltak, és mindketten özvegyek. Mindenki Devenport ikreknek hívta őket a hátuk mögött, pedig vérségi kapcsolat nem volt közöttük. Megboldogult férjeik révén, mindössze házasság útján kerültek rokonságba egymással. Mégis, egy valódi testvérpár tagjai sem hasonlíthatnak volna ennél jobban egymásra. Mindketten testesek voltak és piros-pozsgások, mindig egyforma, levendula színű ruhát viseltek, még a hajukat is ugyanolyan frizurába fésültették a komornájukkal. És mindketten imádtak pletykálni.

– Egy valódi misteriosi hercegnő – mondta épp az egyik Mrs. Devenport, Penelope talán, Amelia egyszerűen képtelen volt megkülönböztetni őket egymástól. – Mary mesélt róla.

– A komornádat, kedvesem, nem tekinteném a legmegbízhatóbb forrásnak – válaszolta a másik Mrs. Devenport. – De ebben az esetben talán mégis igaza lehet. Az én Lisbethem ugyanezt mondta.

Amelia nem szerette a pletykát. Úgy gondolta, a szóbeszéd olyan fegyver, amely veszélyesebb a pisztolynál. Könnyedén tönkretelhet bárkit, sőt, közvetetten akár ölni is képes. A hölgyek szavaira azonban felfigyelt. Egy hercegnő érkezése Misteriosból, ebből az apró országból a Kárpátok szívéből, még Greenshire színes mindennapjai közepette is kuriózumnak számított.

– Mary azt hallotta, páratlan szépség, ráadásul ragyogóan okos és angyalian kedves is. A fővárosban versengenek a férfiak a kegyeiért – folytatta Penelope Devenport, miközben egyetlen mozdulattal szélesre tárta legyezőjét, és hevesen meglengette a finom holmit. A hajába tűzött tollak bólogatni kezdek a hirtelen támadt szélvihar hatására.

– No, persze – kuncogott a másik Mrs. Devenport, név szerint Prudence –, ilyen impozáns cím és tetemes örökség várományosaként akár rútt is lehetne a hölgy, akkor is számtalan férfi legyeskedne körülötte.

– Igazad van, kedvesem, de az ő esetében a szépség, a kellem és az engedelmes természet szerencsés módon keveredik. Ez teszi vonzóbbá az urak számára a többi első bálozó csitrinél. Némelyiküknek még ott a tojánhéj a fenekén, mégis úgy viselkednek, mintha a lábuk előtt heverne az egész világ.

Az asszony szeme elé emelte lornyonyját, és egyébként barátságos, de most hirtelen szigorúvá váló tekintetét körbehordozta a bálteremben forgolódó, kivétel nélkül fehérbe öltözött fiatal lányok során.

– Talán csak egy kivétel van közöttük – pillantott ismét sógornőjére. – Amelia igazán tisztelettudó kislány, magasan kitűnik a többiek közül.

– Igazad van, drágám – bólogatott Penelopé –, de ne feledd, hogy Amelia már nem első bálozó. Ez a harmadik szezonja a társaságban, bőven volt ideje arra, hogy csiszolódjon.

– Helyben vagyunk – nyögött fel halkán a lány.

A szülei tizennyolc éves korában vezették be a társaságba, és most, midőn a harmadik szezonja vette kezdetét, még mindig csak huszonegy évet számlált. Ezek a hölgyek mégis úgy beszéltek róla, mint egy matrónáról.

Nem áltatta magát. Abban a világban, ahol a lányok nem ritkán tizenhat-tizenhét évesen férjhez mennek, ő már túlkorosnak számított. Mégis újra és újra arra a felismerésre jutott, hogy még nem akar feleség és anya lenni. Ahhoz túlságosan is élvezte a szabadságot – már amennyi abból a hozzá hasonló fiatal lányoknak jutott. Hajadonként sem tehetette azt, ami épp az eszébe jutott, sokszor érezte úgy, hogy legszívesebben hisztérikusan tiltakozna a testét-lelkét gúzsba kötő ostoba szabályok és szokások ellen. Ám engedékeny édesapjának köszönhetően még mindig nagyobb önállóságot élvezett, mint amennyi meggyőződése szerint a legtöbb férjes asszonynak kijutott.

Gyermekkori barátói közül már többen megházasodtak. Amelia elborzadva gondolt arra a változásra, amit ez

az esemény jelentett az életükben. Onnantól kezdve akaratukat és vágyaikat kötelesek voltak alárendelni férjük érdekeinek és szeszélyeinek. Erre ő soha nem lett volna képes.

Legalább az álmaival szabadon kívánt rendelkezni.

Már rég sejtette, hogy más, mint a többi vele egykorú lány. Legtöbbjük azt tekintette élete legfőbb céljának, hogy családja elvárásának megfelelően hozzámenjen egy elfogadható külsejű, gazdag férfihoz, gyermekeket szüljön és boldogan éljen, míg meg nem hal. Közben pedig imádkozott, hogy egyszer megtalálja a szerelmet, amelyről a költők verseltek. Házasságon belül vagy kívül, az már nem számított. Sokan már azzal is megelégedtek volna, ha a férjük udvarias tisztelettel bánik velük.

Ő azonban másról ábrándozott. Író akart lenni.

Egészen kicsi korától kezdve folyton történetek és mesék keringtek a fejében. Ha unatkozott, ha szomorú volt vagy félt valamitől, ha jobb kedvre akart derülni vagy egyszerűen csak nem tudott este elaludni, visszavonult ebbe a kitalált, saját maga által alkotta világba, halálra rémítve és az örületbe kergetve ezzel a családját.

Egy idő után furcsa készítés lett úrrá rajta. Úgy érezte, ezeket a történeteket le kell írnia. Mára pedig azt vette a fejébe, hogy egyre nagyobb számú kéziratait valami módon publikálja majd. Talán folytatásokban közölhetné egy hetilap, vagy...

De nem. Egy gróf lánya nem engedheti meg magának, hogy nevét olyan szemérmetlen és botránys dologgal emlegessék együtt, mint egy regény. Mert Amelia regényeket írt. Szenvedélyes szerelmi történeteket, tele ármánnyal, árulással és küzdelemmel, melyben végül a jó mindig elnyerte jutalmát, a rossz pedig méltó büntetését – természetesen. Az ő főszereplői, némi kalamajkát és rengeteg kalandot követően, valóságos ismerőseivel ellentétben, valóban boldogan éltek, míg meg nem haltak.